

Studiul 7

6 februarie - 12 februarie

Învățăturile lui Isus și marea luptă

Textul de memorat: „*Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.*” (Matei 11:28)

Când luăm în considerare tema mării lupte, de regulă, ne gândim la ea ca la o temă generală, de mare întindere, ca la un cadru general. Specialiștii folosesc pentru ea termenul de „metanarațiune”, o narațiune care înglobează și explică o mare parte din realitate, spre deosebire de o narațiune particulară care explică o parte limitată. De exemplu, marea luptă constituie metanarațiunea din spatele diferitelor narațiuni ale Bibliei.

Dar, deși marea luptă este o temă mare și cuprinzătoare și mizele ei sunt uriașe, să nu uităm că ea se dă zilnic, aici, pe pământ, în viața noastră, în modul cum ne raportăm la Dumnezeu, la ispită și la semenii noștri. Existența noastră cotidiană este influențată de evenimentele mari și importante din politică și din economie, dar și de marea luptă.

În studiul din această săptămână, vom examina câteva dintre învățăturile Domnului Isus legate de problemele concrete cu care ne confruntăm când încercăm să cunoaștem și să împlinim voia lui Dumnezeu în contextul mării lupte.

Duminică, 7 februarie - Multe tipuri de odihnă

1. Cum e posibil ca luând „jugul” lui Isus să găsim odihnă pentru suflet? Matei 11:29

În invitația aceasta, Isus subliniază latura individuală a misiunii Sale de a elibera întreaga omenire de cel rău. El îl parafrazează pe Ieremia, care le promitea concetățenilor săi odihnă pentru sufletele lor dacă aveau să se întoarcă de la păgânismul popoarelor vecine, pe care îl adoptaseră, la „cărările cele vechi”, la religia părinților lor (Ieremia 6:16).

În Biblie, conceptul de odihnă se întâlnește la tot pasul. El apare mai întâi cu referire la Dumnezeu. El S-a odihnit după ce a terminat de creat lumea noastră (Geneza 2:2). Odihna Lui a statornicit o odihnă de Sabat, ziua a șaptea, sărbătorită săptămânal. De asemenea, existau zile de odihnă în cursul anului, la anumite sărbători anuale (de exemplu, Ziua ispășirii - Leviticul 16:31), o dată la șapte ani - Anul Sabatic („Sabatul pământului” - Exodul 23:11), precum și o dată la cincizeci de ani, Anul de veselie (jubileul - Leviticul 25:10), când sclavii erau eliberați și datoriile erau iertate.

Poporul s-a bucurat de odihnă atât timp cât Dumnezeu era prezent în mijlocul lui (Exodul 33:14), când nu mai existau „nici potrivnic, nici nenorociri” (1 Împărați 5:4), nici vrăjmaș (Deuteronomul 25:19). Poporul s-a bucurat de odihnă în țara pe care i-a dat-o Dumnezeu (Iosua 1:13), îndeosebi după ce s-a întors din captivitate și exil (Ieremia 30:10).

Pe de altă parte, poporul lui Dumnezeu nu are odihnă când este captiv (Exodul 5:4,5; Plângerile 1:3). Cei răi n-au pace, pentru că ei sunt ca valurile agitate ale mării (Isaia 57:20). Singura odihnă la care pot spera acești oameni este moartea și mormântul (Iov 3:11,13,16,17,18). Apocalipsa 14:11 conține o avertizare cutremurătoare cu privire la neodihnă pentru acei aflați în tabăra răului.

Odihna oferită de Isus este foarte generoasă. Ea include odihna Sabatului, în care avem ocazia să petrecem timp cu Creatorul nostru. Ea recunoaște starea noastră de ființe pierdute și ne reface din toate punctele de vedere. Iar când se întâmplă să greșim, avem asigurarea unui loc de odihnă alături de Mântuitorul.

Pentru ce situație specială ai nevoie de tipul de odihnă despre care a vorbit Isus?

Luni, 8 februarie - Pilda semănătorului

Tema marii lupte apare în mod implicit în pilda semănătorului. Enumerarea celor patru tipuri de reacție la Evanghelie ne sugerează că în lumea noastră nu există doar oameni „buni” și oameni „răi”. Viața este mult mai complexă și trebuie să ne apropiem cu tact de cei care ni se pare că nu acceptă Evanghelia așa cum ne așteptăm noi.

2. Citește Matei 13:3-8 și apoi Matei 13:18-23. Care sunt elementele care sugerează prezența marii lupte în această pildă?

Lupta pentru suflete este reală, iar cel rău se folosește de orice mijloace posibile pentru a-i împiedica pe oameni să fie mântuiți. De exemplu, într-un comentariu despre sămânța căzută lângă drum, Ellen G. White scria: „Satana și îngerii lui se află în adunările unde este predicată Evanghelia. Îngerii cerului se străduiesc să întipărească în inimi Cuvântul lui Dumnezeu și, în acest timp, vrăjmașul este în alertă pentru a face Cuvântul fără efect. Cu o stăruință egalată numai de răutatea lui, el încearcă să anihileze lucrarea Duhului lui Dumnezeu. Hristos atrage sufletele prin dragostea Sa, dar Satana încearcă să abată atenția celui care este îndemnat să-L caute pe Mântuitorul.” - *Parabolele Domnului Hristos*, Editura Viață și Sănătate, ed. 2011, p. 24, (în orig., p. 44)

Poate că cineva se întreabă: De ce nu a fost semănătorul mai atent ca să nu risipească semințele, aruncându-le pe drum? De ce nu a avut grijă să nu cadă într-un loc stâncos? De ce nu a smuls spinii?

Când este vorba despre semănarea seminței Evangheliei, lucrarea omului poartă amprenta limitelor lui. Noi trebuie să semănăm oriunde. Nu suntem în măsură să stabilim care pământ este bun și care pământ este rău. Creșterea spinilor ne arată că răul apare acolo unde ne așteptăm mai puțin și că nu suntem capabili să-l împiedicăm. Domnul secerișului, cel care susține lucrarea, are grijă să-i mântuiască pe cât mai mulți. Noi ne facem partea noastră și trebuie să învățăm să avem încredere că și El și-o va face pe a Sa.

Ce realități reflectă această parabolă? De ce se întâmplă ca unii credincioși botezați de curând să plece din biserică? De ce alți oameni nu sunt deloc interesați de religie? De ce unii sunt bine înrădăcinați în credință?

Mărti, 9 februarie - Casa zidită pe stâncă

Problema poziției pe care o ia omul în cadrul conflictului cosmic este abordată în parabola omului care își zidește casa pe stâncă.

3. Citește Matei 7:21-27. Care este adevăratul pericol menționat în această parabolă?

Pe ce forme de relief crezi că sunt construite cele două case din parabolă? Unde se află stâncă și unde se află nisipul? Unii sunt înclinați să creadă că este vorba de nisipul de pe plajă, dar lucrurile nu stau așa. Cel mai probabil, zona descrisă este una de deal, cu pante line, unde erau situate cele mai multe sate, undeva pe marginea unei văi.

Isus vorbește despre două case. una construită direct pe pământ și una cu o fundație săpată în stâncă (Luca 6:48). Ambele par la fel de bune până în momentul în care începe să plouă și apa vine șuvoi din vârful dealului. Pentru cel care și-a construit casa pe stâncă, fenomenul acesta nu este îngrijorător, fiindcă locuința este bine ancorată; dar, pentru cel care a construit-o pe nisip, este îngrijorător. Fără o fundație solidă, casa lui riscă să fie luată de ape.

Isus a spus această parabolă pentru că știa că oamenii au obiceiul de a se înșela singuri. Lupta în care suntem prinși este serioasă și, dacă nu primim ajutorul Său, nu avem cum să supraviețuim. El a biruit răul și tocmai din acest motiv este numit „Stâncă”.

Noi putem fi biruitori împotriva răului numai dacă ne „construim” viața pe El și putem face acest lucru numai dacă ascultăm de El. „De aceea, pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă (Matei 7:24). Este simplu. Credința este un element esențial, dar, dacă lipsesc faptele, credința este „moartă” (vezi Iacov 2:17,20,26), așa cum ne-o demonstrează și parabola aceasta.

Citește Matei 7:22,23. Oamenii menționați aici probabil că au avut un fel de „credință” dacă se spune că scosese demoni și prorociseră în Numele lui Isus. Și atunci, de ce să fie respinși de Isus? Tu pe ce ți-ai „construit” credința?

Miercuri, 10 februarie - Nu judecați!

Isus a ținut Predica de pe Munte în primele zile ale slujirii Sale. Mesajul Său era cu totul neobișnuit. Pentru început, El a susținut că oamenii de rând sunt valoroși și apreciați în ochii lui Dumnezeu (Matei 5:3-12) și i-a comparat cu sarea (vers. 13) și cu lumina (vers. 14-16) - două lucruri foarte prețioase. El a vorbit și despre importanța Legii lui Dumnezeu (vers. 17-19), dar a criticat încercarea de a-i impresiona pe alții printr-un comportament bun (vers. 20). În continuare, a evidențiat faptul că moralitatea unui om este determinată și de gânduri, nu doar de fapte (vers. 21-28), cu toate că trebuie să acordăm atenție și faptelor (vers. 29,30). Când citim Predica de pe Munte în întregime, remarcăm că El a vorbit despre toate aspectele existenței și relațiilor umane (vezi Matei 5 - 7:27).

4. Citește Matei 7:1-5. Ce elemente din text ne dovedesc că marea luptă este reală? În ce plan are ea loc aici?

„Nu judecați, ca să nu fiți judecați.» Nu vă considerați mai buni decât alții și nu vă faceți judecători ai lor. Datorită faptului că nu puteți să deosebiți motivele, nu sunteți în stare să-l judecați pe altul. Criticându-i, aduceți o sentință asupra voastră, deoarece arătați că sunteți părtași cu Satana, părașul fraților. Domnul zice: «Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă încercați-vă.» Aceasta e lucrarea noastră.” - Ellen G. White, *Viața lui Isus*, Editura Viață și Sănătate, ed. 2006, p. 266 (în orig., p. 314)

Când i-a îndemnat pe ascultători să nu judece, Isus a făcut două afirmații. În primul rând, a declarat că noi îi judecăm pe alții pentru niște fapte pe care și noi le comitem (Matei 7:1,2). Avem obiceiul să-i învinuim pe alții, ca să distragem atenția de la noi înșine.

În al doilea rând, El afirmă că, de multe ori, greșeala pe care o observăm la semenul nostru este foarte mică în comparație cu păcatele noastre - de care nici nu suntem conștienți măcar. Ne este ușor să observăm „paiul” din ochiul altuia, dar suntem incapabili să vedem „bârna” din ochiul nostru!

Ce diferență este între a-l judeca pe un om și a judeca faptele lui? De ce este important să facem această distincție?

Joi, 11 februarie - „Eu sunt cu voi în toate zilele”

5. Citește Matei 28:20. Ce asigurare ni se dă în acest text? Ce înseamnă în mod concret?

Este interesant de remarcat că Matei menționează la începutul evangheliei sale faptul că Pruncului pe care avea să-L nască Maria trebuia să I se dea numele „Emanuel”, „Dumnezeu cu noi” (Matei 1:23).

Dumnezeu garantează de mai multe ori în Scriptură că va fi cu noi, oamenii. El a promis că va fi cu Isaac (Geneza 26:24), cu Iacov (Geneza 28:15), cu Ieremia (Ieremia 1:8,19) și cu copiii lui Israel (Isaia 41:10; 43:5). Făgăduința aceasta a fost dată de obicei în vremuri de restriște și de amenințare, când era mai relevantă.

Într-un alt pasaj, mesajul acesta este transmis în alte cuvinte: „Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi” (Evrei 13:5). Iar după câteva versete se notează: „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!” (vers. 8). Și făgăduința aceasta este repetată de mai multe ori. Ea este de fapt preluată din relatarea ocaziei în care Moise îi predă lui Iosua conducerea (Deuteronomul 31:6,8), iar după moartea lui Moise, Dumnezeu îl încurajează pe Iosua prin cuvintele: „Nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi” (Iosua 1:5). La fel, când îi predă lui Solomon tronul, David îl încredințează că Dumnezeu nu-l va părăsi (1 Cronici 28:20).

Isus este mereu același și este cu noi în toate zilele. El le-a dat asigurări puternice înaintașilor noștri. Când au trecut prin necazuri și încercări, când au stat în fața celor mai mari provocări din viața lor, El le-a garantat că va fi mereu cu ei.

Pentru biserica lui Hristos din timpul sfârșitului, asigurările acestea sunt deosebit de valoroase. Isus le-a promis ucenicilor că va fi cu ei atunci când i-a trimis să facă ucenici, mergând la oameni, botezându-i și învățându-i. Iată, așadar, unde trebuie să privim: la bucuria salvării oamenilor.

Vineri, 12 februarie - Un gând de încheiere

Într-un articol scris la 10 iunie 2013, pentru publicația *The New Republic*, Leon Wieseltier a consemnat „una dintre cele mai triste întâmplări din istorie”, potrivit afirmației sale. Unui englez, „S. B.”, orb din naștere, i s-a făcut, la vârsta de cincizeci și doi de ani, un transplant de cornee și atunci a putut să vadă pentru prima oară în viață! Cât de fericit trebuie să fi fost (...)! Wieseltier citează din cartea în care a descoperit această relatare: Totuși, „(S. B.) a constatat că lumea era cenușie și s-a întristat când a văzut vopseaua crăpată și defectele din jur... A început să remarce din ce în ce mai mult imperfecțiunile obiectelor și și-a făcut obiceiul să studieze neregularitățile și urmele din zugrăveală sau din lemn, lucru care îl întrista, pentru că, evident, se așteptase să găsească o lume perfectă. Îi plăceau culorile vii, dar, când lumina se micșora, intra în depresie. Depresia aceasta s-a accentuat și s-a generalizat. Treptat, a renunțat la orice activitate și după trei ani a decedat.”

Atitudinea lui este dificil de înțeles numai până la un punct. Lumea în care trăim este plină de imperfecțiuni. Aici se desfășoară de circa șase mii de ani marea luptă. După atâta vreme, nu mai este ca la început. Și, oricât ne-am strădui să o facem mai bună, nu vom reuși. Starea ei este tot mai rea. De aceea avem nevoie de speranța mântuirii, oferită de Hristos fără plată, prin biruința Sa la cruce.

BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI – STUDIU LA RÂND

Biblia: Iosua 15-21

1. Pe cine nu au putut izgoni fiii lui Iuda din ținutul lor?
2. Pentru ce i-a mustrat Iosua pe copiii lui Israel strânși la Silo?
3. Cine și cum au împărțit moștenirile semințiilor lui Israel?
4. Ce trebuia să facă ucigașul fără voie la poarta cetății de scăpare?

Viața lui Iisus, capitolul 59

5. Pe ce principiu se întemeia propunerea lui Caiafa?